

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GÜZEL, AÇIKGÖZ, CESUR KIZLAR 4

ÇAĞDAŞ DÜNYA EDEBİYATI

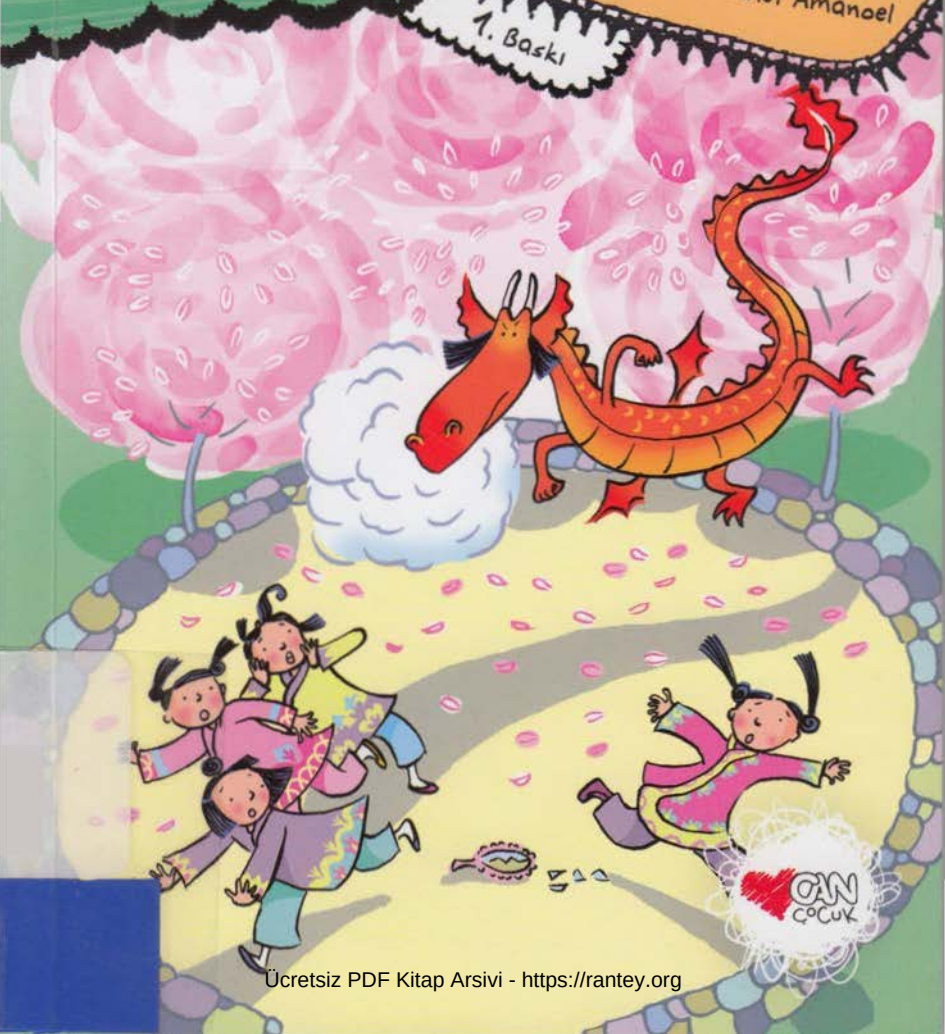
Roman

EJDER ÇOCUK

Beatrice
Masini

Resimleyen:
Desideria Guicciardini
Çeviren: Nükhet Amanoel

1. Baskı

EJDER ÇOCUK

Beatrice
Masini

Tıpkı sana benzeyen
muhteşem kızların hikâyeleri...

Min adlı küçük kız arkadaşlarıyla alay ederek eğlenirdi. Fakat bir keresinde alayın dozunu iyice kaçırmış ve sonunda ceza almıştı. Tam bir yıl boyunca tüm dünyayı bir ejderha görünümünde dolaşacaktı. Sözlerimizle başkalarını ne kadar kirabileceğimizi düşünmek için yeterli bir zamandı bu.

Tüm hammaddeler laboratuvarlarda testten geçirilmiş ve sağlığa zararlı herhangi bir maddeye rastlanmamıştır.

DBE Davranış Bilimleri Enstitüsü®
psikolojik hizmetler, eğitim, araştırma, kurumsal danışmanlık

Bu kitap Davranış Bilimleri Enstitüsü'nün Çocuk ve Genç Danışmanlık Merkezi tarafından çocuk ruh sağlığı ve gelişimi açısından uygun bulunmuştur.

KDV İÇİNDEDİR 9.00 TL

ISBN 978-97

9 78975 189759

Beatrice Masini
EJDER ÇOCUK

GÜZEL, AÇIKGÖZ, CESUR KIZLAR

Çeviren: Nûkhet Amanoel ■ Resimleyen: Desideria Guicciardini

Yayın Koordinatörü: İpek Gür
Editör: Ebru Akkaş Kuseyn
İç ve Kapak Tasarım: Gözde Bitir
Tasarım Uygulama ve Dizgi: Güldal Yurtoğlu
Kapak Baskı: Azra Matbaası
İç Baskı ve Cilt: Türkmenler Matbaası

1. Basım: 2000 adet, Haziran 2012

ISBN 978-975-07-1488-7

La Bambina Drago, Beatrice Masini

© 2010, Edizioni EL S.R.L., Trieste Italy

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2012

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni
olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım, Dağıtım, Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
www.cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Davranış Bilimleri Enstitüsü uzmanlarından Klinik Psikolog
Cemre Soysal tarafından 7 yaş ve üstü çocuklar için uygun bulunmuştur.

**Yazarın yayınevimizden çıkan
diğer kitapları:**

**KOCAMAN AYAKLI ÇOCUK
KRAL KIZININ ARMAĞANI
YALANCI AYNALAR**

Beatrice Masini

Beatrice Masini, doğup büyüdüğü şehir olan Milano'da yaşıyor. Yazarlık dışında çevirmenlik, editörlük ile gazetecilik de yapıyor; fakat hepsinden önemlisi iki çocuk annesi. Masini, birçok edebi tür ve farklı konular hakkında yazıyor. Tüm yazdıklarında günümüz çocuklarını her yönüyle yansıtabilmek için olağanüstü hassasiyet gösteriyor. Yazmaya ve okumaya çok düşkün olan Masini'nin otuzun üzerinde kitabı birçok dile çevrildi. 2004'te "En İyi Yazar" olarak İtalya'nın "Premio Andersen" ödülüne değer bulundu. Aynı zamanda *Harry Potter* dizisini de İtalyancaya kazandırdı.

EJDER ÇOCUK

602EL, AÇIKGÖZ, CESUR KIZLAR

İçindekiler

Giriş, 9

Birinci Bölüm, 13

İkinci Bölüm, 26

Üçüncü Bölüm, 41

Dördüncü Bölüm, 53

Beşinci Bölüm, 61

Bitiş, 67

“Diyorlar ki bende öyle bir dil varmış ki... Öyle bir dilmiş ki benimki... Halbuki aynanın önüne geçip çirkin suratlar yaptığımda dilimin öyle özel bir yanı yok gibi geliyor bana. Fakat kabul etmeliyim ki bir zamanlar biraz farklıydım. Farklıydım çünkü o çirkinlikleri kendime değil başkalarına yapardım. Sonra öyle bir şey geldi ki başıma değiştim. Ciddiyim, gerçekten değiştim.”

Min

Min kimdir?

Babasının adı: *Lao*

Annesinin adı: *Chu*

Alâmetifarıkası: *Çatallı dili (mecazi anlamda)*

En sevdiği oyuncak: *Mücevherler (gerçek olacak)*

En sevdiği hayvan: *Ejderha*

En sevdiği tatlı: *Tofulu bonbon*

Büyülü rengi: *Turuncu*

Şans getiren eşyası: *Yeşim taşından balık şeklinde kolye ucu*

Büyüyünce ne olacak: *Doktor*

Giriş

İşte burada tanışırız
gerçekten kötü
bir çocukla

Yeşil Balıklar Ülkesi'nde, buradan çok ama çok uzakta, Min adında bir çocuk yaşamış ve kendisi yeryüzünde görülmüş görülecek belki de en kötü kalpli kızmış. En azından böyle düşünüyormuş tüm o eziyetlerine ve kibrine katlanmak zorunda kalan talihsiz okul ve oyun arkadaşları. Hayır, kaba kuvvet kullanan bir çocuk değilmiş Min; onun özelliği diğerlerine kötülük yapmak için dilini kullanmasındaymış. Hain, kırıcı ve acı veren şeyler söylemesindeymiş, başka bir deyişle.

Pek becerikliymiş başkalarının kusurlarını ve zayıf noktalarını bulmakta. Mesela azıcık toparlak olan Chao burnunu çekmeye görsün, Min hemen yaftalıyormuş oğlanı "yağ topu, pis domuzun teki" diye. Diyelim Liu ürkek ve içine kapanık bir kız olsun "aptal istiridye"ye dönüşüyormuş Min'in dilinde. Pin, koşuda yavaş olsa "uyuşuk sümüklüböcek" oluyormuş bir anda. Kimi bir köşeye kaçıp ağlayarak tepki veriyormuş, kimi benzer bir şekilde cevap vermeye kalkışarak... Ama Min ile laf dalaşına girmek de her babayiğidin harcı de-

ğilmiş doğrusu çünkü yeni ve en parlak hakaretleri en hızlı bulan, laf dalaşına en hazır olan yine o oluyormuş eninde sonunda.

Min'in annesiyle babası, diğer anne ve babaların şikâyetlerini dinliyorlarmış dinlemesine fakat bu lafları saçma endişeler olarak değerlendiriyorlarmış. Ne de olsa tüm ebeveynler, kendi çocuklarını savunmaya, kabahatlerini küçük göstermeye ve hatanın aslında başkalarında olduğunu düşünmeye meyillidirler. Gerçekten de, "Ne sulugöz şu Min'in arkadaşları," diyormuş annesi. "Hem de nasıl!" diye katılıyormuş babası ve şöyle devam ediyormuş, "Espri anlayışından nasiplerini hiç almamışlar." "Bana sorarsan," diyormuş annesi, "çocuklar kavga ederken kendi başlarının çaresine bakmalı, araya yetişkinleri sokmamalılar." "Çok haklısın," diye cevap veriyormuş babası. "Biz, başının çaresine hep tek başına bakabilsin diye yalnız bırakmıyor muyuz Min'i?"

İşin aslı şuydu ki Min'in büyük birinden gelecek desteğe, cesaretlendirmeye ya da birinin onu savunmasına hiç ihtiyacı yok-

tu. Onun kılıç kadar keskin dili halihazırda ölümcül bir silahtı zaten. Ancak neden böyle davrandığını anlamak için dikkatli bir yetiştirme ihtiyacı olabilirdi o kadar. Fakat başka zamanlardı onlar, bambaşka dünyalardı ve aslına bakarsanız kimse çocukların akıllarından ve gönüllerinden geçenleri çok fazla takmıyordu kafasına. Yazık oluyordu aslında çünkü biri kafasına takmış olsa bu öykü bambaşka bir öykü olacaktı; ama bambaşka değil bu öykü oldu işte ve onu anlatmanın vakti gelip çattı bile.

Birinci Bölüm

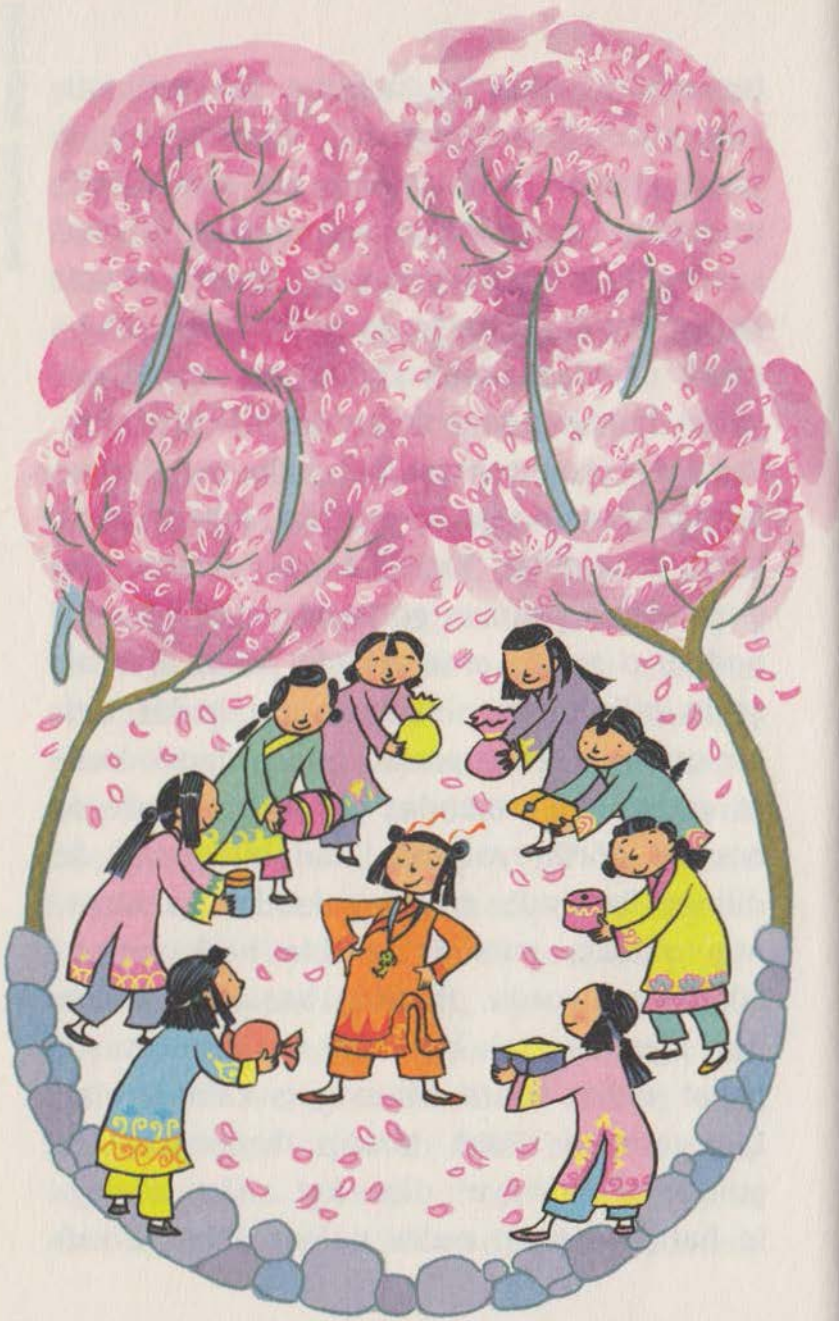
İşte burada
öyle bir şey yapar ki Min,
yoktur affı ve uygun şekilde
bulur cezasını

Min, erkek çocukların arasında pek de popüler sayılmazdı; ama kızlar arasında öyleydi. Birçoğu her zaman olduğu üzere, onu taklit etmeye çalışıyordu ve onun gibi hain ve kırıcı olmak hayatlarının amacına dönüşmüştü. Zaten o da hedef tahtasına erkekleri oturtmayı tercih ediyordu. Ne de olsa erkekleri koşuda, kavgada ve benzeri faaliyetlerde yenemiyorlardı, dolayısıyla onları kelimeler gibi basit ve acı veren bir silahla aşağılama-

ya çalışmaya değiyordu. Min'in dokuzuncu doğum gününde sadece kızlara özel bir parti düzenlemesi bu nedenle son derece doğaldı. Davetli bütün kızlar da "Evet, tabii ki orada olacağız, başka sözümüz olsa bile hemen iptal ederiz," diye cevap vermek için adeta birbirleriyle yarışmışlardı.

Min'in doğum günü partisi, evinin bahçesinde, üzerinde ahenkli meyve ağaçlarının yetiştiği uzun bir duvarla çevrili güzel bahçesinde düzenlenmişti. İlbahar olduğu için ağaçların hepsi çiçeklere bürünmüştü ve ne zaman rüzgâr parmaklarını dalların arasında gezdirse çiçeklerin taçyaprakları, ellerini heyecanla çırpıp çocukların üzerine pembe ve beyaz, zarif bir yağmur olarak düşüyordu. Daha da büyük bir heyecanla Min'in ailesinden gelen hediyelere hayran oluyorlardı: Farklı renklerde ipekten giydirilmiş ikiz oyuncak bebek, ejderha şeklinde bir uçurtma, yeşim taşından şıkır şıkır bir dizi bilezik ve anneannesinin hediye ettiği, yine yeşim taşından fakat bu defa mat, kenarları altın işlemeli, mavi ipek kordona asılı küçük balık... Min bu kolyeyi hemen

turuncu kıyafetinin üzerine takıvermişti. "Ne güzel şeyler bunlar," diye mırıldanıyordu kızlar. Aralarından bir tanesi elini uzatıp yeşim taşından yapılma pürüzsüz balığı okşamaya cesaret etmişti. Fakat Min, "Haydi, yemeğe gidelim!" diye bağırarak uzaklaştırmıştı onu. Evet, kendi eşyaları konusunda çok kıskançtı küçük kız. Yemekte pirinçten tatlılar, ballı turtalar ve tebrik anlamı taşıyan kırmızı şekerli balık şeklinde tatlılar vardı; ancak etrafta doğum günü pastası görünmüyordu. Bunun nedeni o sırada o taraflarda pasta diye bir şeyin bilinmiyor olmasıydı. Bu kadar tatlı bir ortamda, taçyaprakları ve yenecek bunca güzel şey arasında, çocuklar neredeyse normal görünüyorlardı; Min bile belki de dilinin üzerinde eriyen şekerden yumuşamış olacak, istisnai şekilde herkese nazik davranıyordu. Partinin başladığı andan beri ağzından tek bir kırıcı söz çıkmamıştı. Fakat daha sonra biraz geç kalmış olan Liu gelmişti. Evet, Min'in deyişiyle hani şu "aptal istiridye" olan kız... Liu, aceleyle bahçeye gelip nefes nefese Min'e etrafı

pirinç kâğıdı ile sarılmış ve kırmızı, güzel bir mühürle kapanmış bir paket vermişti. İsteddiği zaman iyi huylu olmayı pek iyi beceren Min, teşekkür edercesine eğilmiş ve konuğuna:

“Pirinç tatlısı alır mısın? Yeşil çay içer misin? Hediye için teşekkür ederim, hemen açacağım,” demişti. Ardından mührü kırıp hediyein kabını çıkarmak için uğraşmaya başlamıştı.

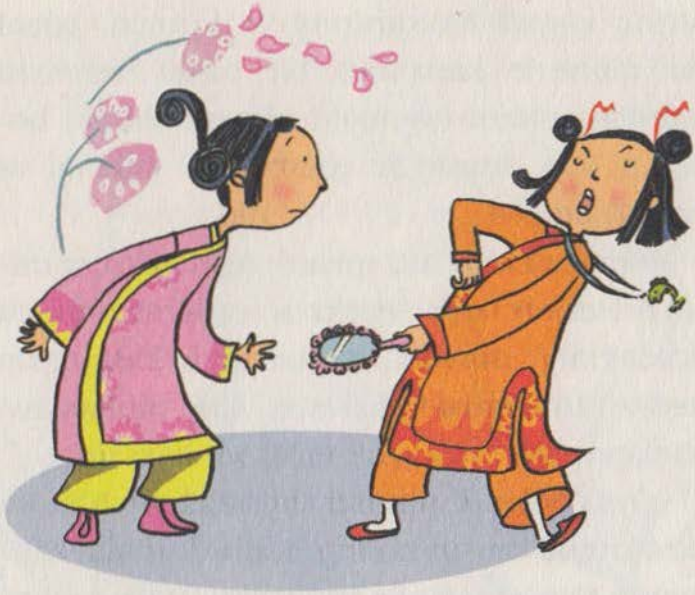
Oysa beklese çok daha iyi olacaktı. Çünkü ne olduysa ondan sonra oldu ve olanlar keli-
menin tam anlamıyla korkunçtu. Min mührü kırmayı başardı, paketi açtı, hediyesini elinde evirdi çevirdi ve sonra şöyle söylendi:

“Ne saygısız bir hediye bu!”

Herkes hediyei görebilmek için çevresinde toplanmıştı. Min, çerçevesiyle sapı açık renk ahşaptan çiçek ve goncalarla süslenmiş, enfes, küçük bir ayna gösteriyordu.

“Ama... Bu bir ayna,” demişti en yakınındaki kız. “Ve çok güzel,” demişti ikinci en yakınındaki kız.

“İğrenç bir şey bu,” diye cevap vermişti Min. “Kızlara ayna hediye edilmez. Eğer be-

nim gibi güzellerse tabii ki ihtiyaçları olmaz aynaya. Eğer aranızdaki bazı kızlar gibi çirkinse onlara o hayvan burunlarını günde yüz kere göstererek onları aağılamak hiç yakıık almaz. Liu, seni istiridye kafalı, aptal şey. Zaten istiridyenin aıkgzn řu ana dek hiç görmedim doğrusu.”

Bu sözlerin ardından o kötü kahkahalarından birini koparmıştı. Ancak diğer kızlar ilk defa ona katılmamışlardı. Hepsi rahatsız olmuştu: Hediye gerçekten de çok tatlıydı ve

Liu onu seçip özene bezene paketlediğinde pek tabii ki Min'in ona atfettiği niyetlerden hiçbirini taşımıyordu. Hem sonra tatlı mı tatlı bir öğleden sonrayı paylaşıyorlardı, her şey iyi gidiyordu, güneş vardı, çiçekler ve leziz tatlılar vardı: Her zamanki gibi haince davranıp tüm bunları mahvetmek niyeydi? Hayır, kızlardan biri bile suç ortaklığı anlamına gelen minik bir tebessüm dahi etmemişlerdi. Böyle davrandıkları için şanslıydılar da çünkü kader ağlarını tam o sırada Min için (arayan cezasını bulur) örmeye başlamıştı. Liu'nun paketini kapalı tutan şimdi kırılmış mühürde kızın ailesinin sembolü olan bir ejderha kabartısı vardı. Ejderha aynı zamanda Liu ve tüm sevenlerinin koruyucu tanrısıydı. Ne zaman zorda kalsalar yanı başlarında belirir ve onlara dehası ve tutkusuyla yardım ederdi. Liu'nun böyle ağır bir şekilde aşağılandığını işiten ejderha, mührün parçaları arasından fışkırarak korkuyla geri çekilen çocukların ortasında o korkunç formuna büründü. Bedeni parlak kırmızı, kuğunun uçları yeşil renk-

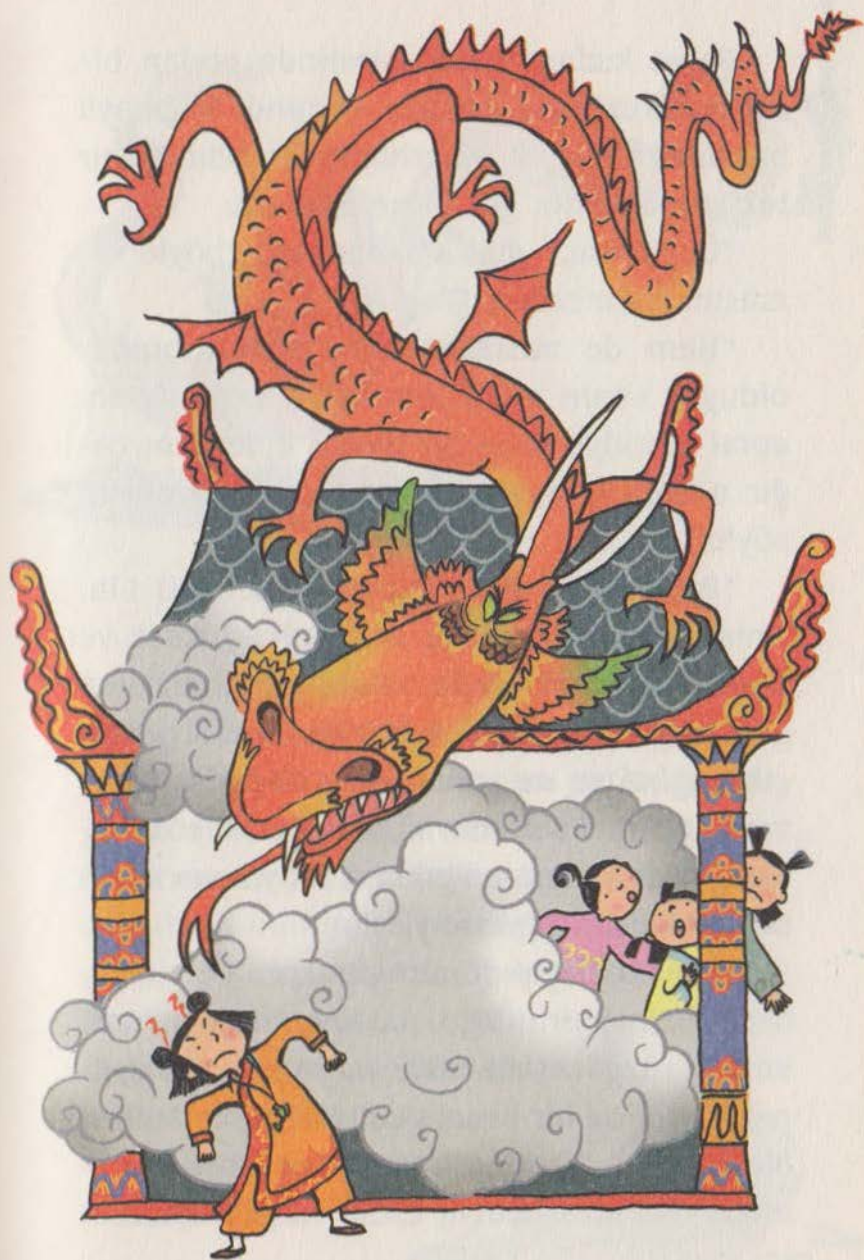

te, gözleri ışıklar saçan yeşim taşından orta boylu bir ejderhaydı bu.

"Sen," diye gürledi Min'e dönerek, "sen ki sahibime böyle zalim davranmaya cesaret ettin, onu küçük düşürüp hediyesini reddettin, sen ki kalbinde için için yanan kötülükle, açgözlü parmaklarınla mührümü paramparça ettin, sen ki iyiliği ve nezaketi değersiz görüp zalimliğe hürmet ettin... Cezalandırılacaksın çocuk ve bütün bir yıl boyunca tüm dünyayı benim görüntümdede dolaşacaksın. Gelecek doğum gününde burada yeniden görüşeceğiz, bakalım o zamana dek görüntünü değiştirmeye yetecek kadar değişmiş olacak mısın?"

Kırmızı ejderha bir anda kaybolmuş ve yerine, Min'in siyah ve parlak, küçücük gözlerine sahip, sinirli mi sinirli biraz daha ufak bir ejderha çıkmıştı ortaya. Çılgılık atıyor, duman ve alev püskürtüyor, pençeleriyle yeri eşeliyor, pütürlü derisini soymak istercesine toprakta sürünüyordu. Ama tabii ki mümkün değildi bu.

"Ne duruyorsunuz şapşal patatesler? Şu çirkin deriden çıkartın beni, yırtıp atın şunu, yardım çağırın, bir şeyler yapın!"

Fakat kızlar, her hakaretinde ondan biraz daha uzaklaşıyorlardı, sonunda kaçmaya başladılar. Küçük ejderhanın karşısında bir tek Liu kalmıştı, gözlerine bakarak:

"Üzgünüm," diye fısıldamıştı, "böyle olmasını istemezdim."

"Hem de nasıl isterdin! Bütün bunlar olduysa senin yüzünden oldu, seni çirkin, aptal istiridye seni! Şu iğrenç ejderhanı çağır hemen ve ona beni serbest bırakmasını söyle!"

"Bunun için de üzgünüm," demişti Liu. Yanakları kırmızıydı ve sesi daha yüksek ve daha kararlı çıkıyordu. "Ama kendi zevkime göre çağıramam ejderhayı. Ne zaman ortaya çıkacağına ve ne yapacağına ancak o karar verir. Onun üzerinde hiçbir gücüm yok benim. Fakat o deriden çıkmak istiyorsan onun söylediklerini yapsan iyi olur."

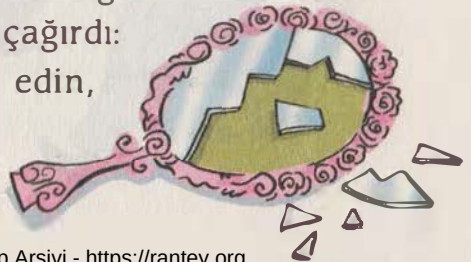
Bunu söyleyip dönüp gitmişti.

Çocuk ejderha Min, partinin artıkları arasında, rüzgârın üflediği taçyaprakları yağmurunda altında bir başına kalakalmıştı. Derken bir şeylerin üzerine basmış ve acıyla inlemişti. Liu'nun hediye ettiği küçük aynanın

kalıntılarıydı bunlar. Ayna, sinir harbinin etkisiyle bin parçaya bölünmüştü. Min, üzerinde siyah kan damlalarının parladığı ayağına baktı, parmaklarının arasına, aynanın kocaman bir parçası saplanmıştı. Çıkartmaya çalışırken onu, neye benzediği birden çarptı gözüne: Kırmızı burnu, yakıcı kara gözleri, her yanı pullu vücudu... Müthiş bir sahneydi doğrusu. Yüksek sesle bağırarak hizmetkârlarını çağırdı:

"Gelin, yardım edin, yaralandım!"

Hizmetkârlar sesi duymuş fakat bahçede bir ejderha olduğunu gördüklerinde yardım çağırmak için kaçırvermişlerdi. Döndüklerinde sayıları iki katına çıkmıştı ve ucu sivri sopalarla silahlanmışlardı. Ejderhayı kaçırmak için merhametsizce dürtüyorlardı onu.

“Geri zekâlılar, benim, efendiniz Min!” diye bağılıyordu çocuk ejderha. Fakat kimse, ağzından alevlerle dumanlar çıkan kırmızı bir ejderhanın ne dediğini dinlemeye hevesi yoktu. Böylece Min, kanlar içindeki ayağı, ayna parçasının battığı yerde duyduğu büyük acıyla ve kalbinin içindeki sinirli mi sinirli karmaşayla, kanatlarını açıp el yordamıyla (aslında ilk uçuşuydu bu) uçmaya mecbur kalmıştı.

İkinci Bölüm

İşte burada
izleriz ejderha Min'i
ilk ve pek de şaşırtıcı
olmayan maceralarında

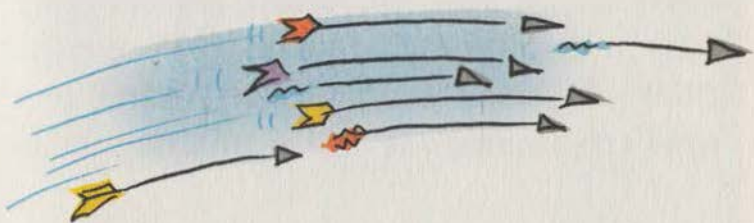
Min, havada kendisini sarsıp dengesini kaybetmesine ve birkaç metre düşmesine neden olan sonra da kanat darbeleriyle yeniden yükselmesini sağlayan içindeki öfke ve hırsa –pek de başarılı olamadan– hükmetmeye çalışarak uçmuş, uçmuştu. Karşıdan bakınca komik görünüyordu doğrusu, gerçek bir ejderhaya atfedilen gurur ve asaletten eser yoktu onda. Neyse ki kendini göremiyordu çünkü görse daha da sinirlenecekti. Havada

dengesini sağlamayı öğrendiğindeyse kanatlarının enerjisinden faydalanarak süzölmeyi ve yere inmeyi denemişti; fakat nereye inmek isterse istesin hep ılık ılıa bağıran biri çıkıyordu:

“Ejderha! Uçan bir ejderha! Kırmızı bir ejderha tepemize ullanmak üzere!”

Bu ılıı duyan diğerkleri de taşlar, kayalar, kurşun saçmalarla, ok ve yayla silahlanıyor ve onu alaşağı etmek ya da en azından kaçırmak için ejderhayı vurmaya çalışıyorlardı. Birçok kez yere inmeyi denemişti çünkü acıkmaya, susamaya başlamıştı ve ayağı git-tikçe daha çok ağrıyordu. Birçok kez gelen darbeleri atlatmak için yorgun argın yeniden uçmaya devam etmek zorunda kalmıştı.

“Ne güzel bir çocuktum ben,” diye düşünüyordu acı acı. “ocukların arasında en güzeliydim, öyle güzeldim ki bana bunu söyleyecek bir aynaya ihtiyacım yoktu. Şimdiyse

herkesin uzak durmak istediğı bir canavarım."

Ağlıyor, acıdan çok öfke gözyaşları döküyordu. Artık bitmişti Min, daha fazla kontrol edemeyecekti kendini. Köylerle şehirler uzakta kalmıştı, altındaysa kimsecikler yoktu ya da öyle görünüyordu; böylelikle riske girmeden oralarda bir yere inebileceğini düşündü. Başka da seçeneğı yoktu hani; uçmaya devam edemeyecek kadar yorgun düşmüştü. Bambu ormanında tek başına yaşayan ve şifalı otlar arayıp toplayan yaşlı bir kadın, ejderhayı işte tam o sırada görmüştü. Uçmak yerine kendi çevresinde dönen şu küçük ejderhanın beklenmedik hareketlerini izlemek eğlendirmişti onu. Bir de boynuna küçük ve parlak bir şey, üzerine ışınlar geldiğinde güneşin öpüp yeniden öptüğü bir şey asılıydı. İhtiyar, "Herhalde bu taraflara inecek," diye kıkırdamıştı kendi kendine ve asabiyetle kasılan, pullarla kaplı bu kırmızı virgüle bakakalmıştı. Öngörüsü doğru çıkmış, kısa süre sonra minik ejderha yere inmişti. Otların arasında perişan halde yuvarlanmış, tıpkı ters dönmüş ve tek başına doğrulma-

yı beceremeyen iri bir böcek gibi ayakları havada sırtüstü öylece kalakalmıştı. İhtiyar ona yaklaşmış dört ayak üstünde dik durana dek itmişti onu. Dumanlar içinde, sinirinden köpüren ejderhacık aynı zamanda yorgunluktan bitap haldeydi, bu nedenle tekrar yere devrilmesi uzun sürmemişti.

“Bakalım burada neyiz var?” demişti. “Şuna da bak hele: Boynunda yeşim taşından bir balık taşıyan küçük kırmızı bir ejderha. Tebrik ifadesidir bu balık, barışın ve refahın simgesidir... Bir şey bana bunun bir hediye olduğunu; başka bir şeyse bu ejderhacığın ne böyle bir hediyeyi ne de bir başkasını hak ettiğini söylüyor.”

Pek tabii Min cevap veremiyordu bu söz-
lere. Geriye kalan tüm enerjisiyle söylemeye
çabaladığı şey:

"Çirkin ihtiyar seni, aptal şey, rahat bırak beni, pörsümüş ellerinle bana dokunma sakın, yoksa ne yapacağımı bilirim," di; fakat sadece üfleyip püflemelerle inilti sesleri çıkıyordu. Ejderha diline hükmetmek hele ki ilk defa sahip olunuyorsa hiç de kolay değildir. Sonuç olarak Min, ne en sevdiği silahını kullanabilmiş ne de bir ejderha değil çocuk olduğunu, bu cezanın kesinlikle adaletsizce verildiğini, düzeltilmesi gerektiğini ve yeniden çocuk olmak istediğini anlatabilmişti. Üstelik kendi güçsüzlüğünün daha çok farkına varıyor, daha çok sinirleniyordu. Sonuç olarak pullarının kırmızısı daha da kızarıyor, gözlerinde şimşekler çakıyor ve tüm sinir içinde kapalı kaldıkça kalbi neredeyse patlayacak gibi oluyordu. Bu da yetmezmiş gibi yorgundu, gözleri kapanıyordu ve neredeyse unuttuğu yaralı ayağı fena halde sancıyordu. Fakat yaşlı kadın fark etmişti bu ayağı ve şöyle demişti:

"Ay! Ay! Zavallı yaratık, neden ahlayıp pufladığın şimdi anlaşıldı. Ama endişelenme, ayağını ben düşünürüm."

Kendinden emin, atik hareketlerle cebin-

den ahşap, minik bir cımbız çıkardı, ejderhanın yaralı ayağını tuttu, çevirdi, ayna parçasını çekip çıkardı. Kaynamış şifalı bitkilerle yarasını temizledi ve yarayı güzel bir fiyonkla bağladığı uzun bir gazlı bez parçasıyla sardı. Min neler olduğunu fark etmemişti bile; fakat hemen bir rahatlama duymuştu. Biraz şifalı otların gücünden biraz da bizimle birilerinin ilgilenmesi her zaman güzel olduğu için duymuştu bu rahatlamayı. Böylesi hoşumuza gider, kendimizi iyi hissettirir. Böylece siniri geçti denemese de çünkü siniri kolayca kapının önüne konamayacak kadar sadık bir dosttu, en azından biraz sakinleşmişti.

"Gel bakalım ejderhacık. Geç oldu ve ikimiz de yorulduk. Gidip dinlenelim. Evimde sana da yer var," demişti cömert ve nazik ihtiyar kadın. Min de onu takip etmek dışında ne yapacağını bilememişti. Ne de olsa karanlık çöküyordu. Çok korkardı o karanlıktan... Yalnızdı ve tanıdıklarından fazlasıyla uzaklardaydı, üstelik geçirdiği dönüşümden ve yarısından dolayı derbeder olmuştu.

"Nasılsa yarın uyanır uyanmaz eve dönerim, şu aptal Liu'yu bulur ona beni yeniden çocuğa döndürmesini emrederim," demişti kendi kendine. Yapılan ve söylenen bazı şeyleri geriye almanın öyle kolay olmadığını, bunların sonuçlarına katlanmak gerektiğini hâlâ anlayamamıştı. Oysa ertesi sabah hiçbir yere gitmemişti. İhtiyarın ona verdiği bisküvi ve soya sütünden oluşan zengin kahvaltıya rağmen hâlâ çok yorgundu ve ne tarafa gideceğini anlamak için yukarı baktığında sadece gökyüzünü görmüştü, ortada ne bir tabela ne bir iz ne de işaret vardı. Cesareti kırılmış, başını pencerelerinin arasına sokup yere indirmişti. İhtiyar kadın şöyle demişti ona:

"Yok öyle, burada yan gelip yatılmaz, burada çalışılır. Kahvaltını yaptın, şimdi benim için çalışacaksın. Ormana ot aramaya gidiyoruz. Bana yardım edeceksin sen de."

Ve Min boyun eğmişti. Çünkü en isyankâr, en vahşi çocukların bile bazen tam da buna, birilerinin onlara ne yapacaklarını söylemesine ihtiyaçları vardır. Ardından söyleneni yaparlar ve böylesinin iyi olduğunu keşfederler. Min uyanık ve öğrenmeye hazır bir çocuktur, ihtiyarın derslerini dinlemiş ve acıları geçirip yeniden güçlü olmayı sağlayan iyi otlarla; acıtan, zayıflatan ve zehirleyen kötü otları ayırmayı çabucak öğrenmişti. Dinleye dinleye elinde gerekli malzemeler varsa insanlara ne büyük iyiliklerle ne büyük kötülükler yapılabileceğini fark etmişti. Yaşlı kadını izleyerek ayıklamayı, kesmeyi, doğramayı, karıştırmayı, özünü çıkarmayı anlamıştı; fakat sahip olduğu koca pençeleriyle bir sürü hata yapmadan beceremiyordu bunları yapmayı. Fakat birkaç haftaya kalmadan sık bambu ormanında, doğru otları yanlış olanlardan ayırmayı pek güzel becerir olmuştu. Bir nefesiyle sonuncuları kavuruyor, böylece kimse

zehirli yaprakları istemeden de olsa yemek zorunda kalmıyordu. Pençesinin bir darbesiyle faydalı otları saplarından kesiyordu, daha sonra ihtiyar kadın onları toplayıp büyük bir sepete düzenlice yerleştiriyordu. Yaşlı kadının kulübesine o ya da şu hastalığa çare olacak şifalı otları aramak için ne zaman birileri gelse kırmızı ejderhayı gördükleri anda hemen geri çekiliyorlardı. Fakat yaşlı kadın, "Bir şey yapmaz, köpek yavrusu kadar iyi huyludur," diyordu. Böylece çocuklar bazen onu bir kerecik okşayabilmek için ellerini uzatmayı göze alıyorlardı. Min ise kısa süre önce, "Çek o pis ellerini, sümüklü!" diyecek olan o Min ise, bu dokunuşlarla okşayıslara bırakıyordu kendisini. Çok hoşuna gittiği için yapıyor değildi bunları; fakat yaşlı kadın kendisine nazik davranıyor, yemeğin iyisini ona veriyor, kendisiyle sürekli konuşup bir şeyler açıklıyor, dünyayı anlatıyordu. Dolayısıyla tüm bunların karşılığını kaba davranışlarla görmeyi pek tabii hiç hak etmiyordu. Bir alışkanlıktır nezaket: Eğer biri nazik davranmaya, teşekkürler, rica ederim, özür dilerim demeye, diğerlerine elini uzatmaya,

gölümseyişe gülümseyişle cevap vermeye ve hatta önce kendin gülümsemeye alışırsan tüm bunları yapmak yavaş yavaş doğal gelir sana. Nezaket bulaşıcıdır: Sana nazik davranan birinin yakınında olursan elin mahkûm sen de ona karşı nazik olursun, karşılığında daha azını yapamazsın. İyi gelir nezaket: Nazik olanın bu dünyadaki hali öyle olmayandan daha iyidir. Min; insanları iyileştiren, karşılığında ne para ne ödeşmek için bir şey isteyen, üstelik hep gülümseyen, güzel bir söz söyleyen ihtiyar kadının yanında sadece durarak işte bütün bunları fark etmeden öğrenivermişti. Bu noktada Min'in asabi, küstah, can sıkıcı ve sinir bozucu olmayı kimden gördüğünü sorabiliriz kendimize. Çünkü biraz karakter meselesidir bu, nasıl olduğunla ilgilidir; biraz da çevrendeki örneklerle, kişinin neler görüp neler duyduğu ile alakalıdır. Fakat hikâye geriye değil ileriye gidiyor ve biz de Min'in yavaş yavaş değiştiği bir noktaya varmış bulunuyoruz. Haydi, bir bakalım ona, hasta bir çocuğun kendisini okşamasına izin verir ve onu ısırılmazken otların efendisi ihtiyarın yanında yorulmak nedir bilmeden

çalışırken, akşamları yorgun argın ve huzurlu bir halde, ateşin yanında tıpkı bir kedi gibi kıvrılırken... Bilemeyiz ejderhanın kafasından neler geçtiğini; ama onu görüyor, sesini duyuyoruz ve bu Min, birkaç satır önce tanıdığımız Min'den daha çok hoşumuza gidiyor. İhtiyar kadın, kırmızı ejderhanın boynunda sallanan yeşim taşından balığı hemen fark etmişti ve ona sanki canlıymışçasına seslenmeyi alışkanlık edinmişti:

"Evet, sevgili minik balık, sahibin olan ejderha pek iyi bir ejderhacık," diyordu. "Öyle mütevazı, öyle yumuşak başlı ki artık böylesi hiç bulunmuyor,"

Kim bilir ne kadar uzakta olan annesinin bu sözleri işitip belki de onunla

gurur duyuyor olması Min'e mümkün gibi geliyordu. Yaşlı kadın ona, "Bir balık gibi ol, ejderhacık ve öğren. Hızlı ol, sessiz ol, çalışkan ol. Böylece refah getirirsin çevrene," de diyordu. Gerçeği söylemek gerekirse Min kendini pek az balık ve hem görüntüsünden hem de başına gelen bu beladan dolayı çokça ejderha gibi hissediyordu. Hâlâ öfke nöbetlerine kapılıyor fakat böyle olduğunda bambu ormanına koşup sinirini ağaç kabuklarını pençeleriyle tırmalayarak ve bazı kuru ot yığınlarını yakarak çıkarmaya çalışıyordu. Ne yapıyorsa tek başına, kimseye zarar vermeden yapıyordu. İhtiyar kadın tüm bunları sessizce izliyor ve başını sallıyordu. Zamanla kapanır yaralar. Gönül yaralarıysa kapanmak için daha çok zamana ihtiyaç duyar. Ejderha Min'in ayağının üzerinde sadece ufak bir iz kalmıştı. Fakat yüreği ve kibri yanıyordu hâlâ. Onlarla beraber, eve dönme, önceden olduğu şey olma arzusu da yanıp duruyordu. Hayır, az biraz değişmişti; fakat eninde sonunda yine kara gözlü, çocuk yakanaklı olmak istiyordu. Ve bu arzu içinde harlı bir ateş gibi yanıyor ve ona gitmeyi, gitmeyi

ve gitmeyi istetiordu. Söylenmeyen birçok şeyi anlayan ihtiyar bunu biliyordu. Böylece günün birinde minik ejderhaya baktı ve şöyle dedi:

"Git küçük ejderha. Buradaki zamanın doldu. Aradığın her neyse haydi git, bul onu."

Min pençeleriyle üç kere yeri eşeledi, selam verip havalanmaya başladı. İhtiyar kadın, ejderhacık uzaklaşırken arkasından bakıp başını yavaşça sallamıştı.

Üçüncü Bölüm

İşte burada Min
çırak bir çiftçi olarak
çıkar karşımıza

Kendisine anneannesini hatırlatan ihtiyar kadından aldığı iyi derslere rağmen Min'in içi hâlâ öfke ve şiddetle doluydu. Uçmak ve özgürlük hissi, tıpkı havanın ateşi beslediği gibi besliyordu bu öfkeyi. Açlığın ısırıkları-
nı yatıştırmak amacıyla başaklarını birbiri
ardına mideye indirmeyi kafasına koyduğu
tarlanın tam ortasında baskına uğradığında,
işte bu yüzden debelenip boğuşmuş, oraya
buraya pençe ve kuyruk darbeleri savurmuş-
tu. Fakat onu bulan çiftçi, kuşları yakalamak
için kullandığı ağı tepesine savurup onu ha-
reketsiz hale getirmeyi başarmıştı.

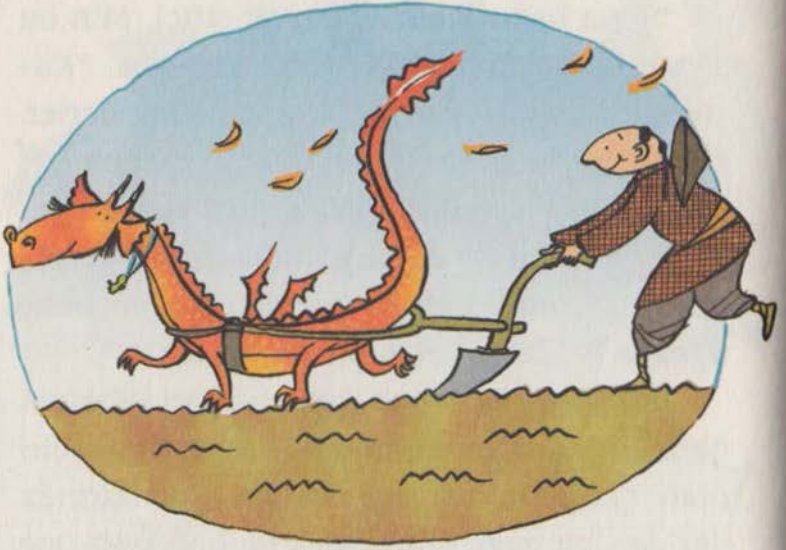

"Şuna bakın hele," demişti çiftçi, Min bu sırada debelenmeye devam ediyordu. "Küçük kırmızı bir ejderha... Şans getirir derler. Her neyse ne getireceğini çok geçmeden öğrenirim nasılsa. Küçük ama gücü kuvveti yerinde, nasıl idare edileceğine bakmak gerek, hepsi o kadar. Tüm bu enerjiyi iyi bir amaç uğruna harcamak için bir fikrim var..."

Tarla işlerinde pek faydalı olan çiftçinin öküzü kısa süre önce ölmüştü. Uyanık biri olan çiftçi, minik ejderhanın boyutlarında deriden bir askı yapıvermiş ve onu göğsüne takıp ejderhayı sabana bağlamıştı. Geç kalmış bir hasat için toprağının bir bölümünü hemen altüst etmesi gerekiyordu.

"İyi olursan ejderhacık sana da öküzüme davrandığım gibi iyi davranırım. On beş yıldır dürüstçe yaptığım şu işte bir kez olsun ne kamçımı kaldırdım ona ne de sopamı... Otun en iyisini, en tazesini, suyunu hep seve seve verdim. Dertlerimi anlatırdım ona, o da kocaman iyi huylu gözleriyle bakardı bana. O gözlerin içinde sorunlarımın çözümünü bulduğumu sanırdım."

Fakat ne de olsa öküz değildi ejderha;

yine de Min bazı durumlarda isyan etmenin yeri olmadığını, uyum sağlamanın daha iyi olacağını anlamayı öğrenmişti. Askının düşüp düşmediğini görmek için birkaç kez zıplayıp sıkı ve sağlam olduğunu gördükten sonra ona ejderhalık, daha doğrusu öküzlük yapmaktan başka bir şey kalmadığına karar vermişti. Yeniden bir çocuk olmaya çalışıyordu ve öküz taklidi yaparak bunun nasıl gerçekleşebileceğini anlamıyordu; fakat ihtiyar kadından bazen olanları öylece kabul etmek ve beklemek gerektiğini öğrenmişti.

Tarlada işler zordu fakat iyi yürekliydi çiftçi; yorulduklarında durup bir ağacın gövdesinde dinleniyorlardı. Kırmızı ejderhanın etobur olmadığını büyük bir şaşkınlıkla fark ettikten sonra –çünkü ona ikram ettiği fare ölülerinden, örümceklerden yüz çeviriyordu– yemeğini onunla paylaşmaya başlamıştı. Öğünlerinde, yaşamı onurlandırmak için otların sadece ezilmişlerini toplayan ihtiyar kadın gibi vejetaryen beslenmeye alışmıştı Min ve bu alışkanlık yer etmişti onda. Dolayısıyla bitkisel peynir olan tofu, ekmek ve yeşillikten oluşan bir öğün, ejderha ve çiftçiye bol bol yetiyordu. Ardından biraz kestiriyorlar ve sonra yeniden işe koyuluyorlardı. Daha önceki çocuk hali yerine ejderha olmaya hâlâ tahammül edemeyen Min'in tüm o asabi enerjisi çalışırken tükeniyordu. Çiftçi de bu yeni, alışılmadık yük hayvanını, çok sevdiği ama dürüst olmak gerekirse fazla iri ve fazla yavaş olan öküzüne tercih ettiğini fark etmişti. Üstelik kırmızı ejderhacığın bekçi köpekliği yapmasını saymıyordu bile: Evin önünde zincirlenmiş duruyor ve yabancı biri yaklaştığında dört pençesi üzerinde kendine

has bir şekilde zıplayıp kuyruğunu sallıyor, kötü niyetlileri anında uzaklaştırıyordu. Ne de olsa şakaya gelmezdi ejderhalar... Ya alev püskürtürse ya pençeleri zehirliyse ve seni öldürmek için tek bir darbesi yeterliyse?

"Gördün mü bey, ne acayip kolyesi var şu senin ejderhanın? Yeşim taşından bir balık... Pek de değerli görünüyor. Nasıl da isterdim..." demişti çiftçinin karısı.

O sırada haşlanmış pirinç, tofu ve soya filizi yemek üzere akşam yemeğine otuyorlardı.

"Sonuçta bir ejderha o, ne işi olur kolyeyle? Yeşim taşından balıklar uğur getirir getirmesine; ama böyle canavarlara değil insanlara getirirler uğuru."

"Rahat bırak kadın onu. Benim ejderhacığım bana en büyük yardım. Onsuz ne yapardım hiç bilmiyorum. Kolye onundur, sakın dokunma ona. Ejderhalar hakkında ne biliriz ki biz? Belki hikâyelerde anlatıldığı gibi dönüşüm geçirmiş bir insandır ve belki kolyesi de geçmiş yaşamından ona kalan tek anıdır."

Böyle demişti çiftçi ve ardından kalkıp ejderha için bir çanak pirinç koymaya gitmiş-

ti. Her şeyi duymuştu ejderha ve o geceden başlayarak çiftçinin karısının yeşim taşından kolyeyi gerçekten almak isteyeceği korkusuyla hep bir gözü açık uyumuştur. Fakat kocası kadar iyi bir kadındır o ve eşinin sözlerini dinlemişti. Üstelik kırmızı ejderhanın insan olabileceği fikri huzursuz etmişti kadıncağızı. Öte yandan yaptıklarının karşılığı olarak çiftçinin, "Bana en büyük yardım," dediğini duymak Min'in hoşuna gitmişti. Çocuk hayatında hiç olmamış bir şey olmuş, kendini yararlı hissetmişti. Halbuki genelde yararlı olmaz çocuklar, böyle olmak zorunda değildirler. Onlar neşe ve mutluluk yaymaya yararlar. Yine de hoşuna gidiyor, kendini büyük, olduğundan daha büyük hissettiriyordu.

Zaman geçmiş, iki mevsim geride kalmıştı. Kırmızı ejderhacık, çiftçi ve karısı için gittikçe daha faydalı bir hale gelmişti. Onlar da ejderhaya güvenmeye başlamış, kapının önünde onu zincirle bağlamaktan vazgeçmişlerdi. Yine de bekçilik yapmaya devam ediyordu ejderha ve o küçük, kara gözlerinin içinde kendileri için duyduğu sevginin parladığını hissediyorlardı. Fazlasıyla doğruydur

bu his, Min kendine bambu ormanındaki ihtiyar kadıninkinden farklı olmayan doğal bir nezaketle davranan çiftçiye bağlanmıştı. Pek tabii karşılığında çalışması isteniyordu; fakat hepimiz diğerlerinden hep bir şeyler beklemez miyiz zaten? Mesela sevgi, dikkat, dostluk, güven, şefkat... Aslına bakılırsa doğru bir alışverişti onlarınki: O emeğini; çiftçi de bunun karşılığında yiyecek, korunma ve güven veriyordu. Belki böyle olması gerekmez bütün ilişkilerin, kimin ne alıp verdiğine hep eşit bir paylaşım mı diye bakılmaz. Tarlada geçen uzun saatlerde ya da geceleri bekçilik

yaptığında (kimi zaman uyuyakalıyordu; ama çok fark etmiyordu çünkü eninde sonunda ejderha ejderhadır ve uyurken bile korku salabilir) bunları düşünüyordu Min. Sonuç olarak Min çiftçiyi, çiftçi de onu yeterince seviyordu. Fakat "yeterince" demek biraz yeter, biraz yetmez demektir, "tam" anlamına gelmez. Min de kendi tamının başka bir yerde, onu olduğu gibi hatta daha önceki kaprisli ve asabi haliyle kabul ettikleri yerde olduğunu hissediyordu. Evi, annesi, babası, anneannesi... Anneannesi aklına geldiğinde yeşim taşından balığını çizmemeye dikkat ederek okşuyordu. Ağlıyordu kimi zaman. Özleminden, korkudan, olup biten ya da olmamış şeylerden ötürü ağlıyordu. Ağlamayı öğrenmişti bile. Genelde diğer çocukları ağlatan o, bunun nasıl olduğunu öğrenmişti. Min'in çiftçinin verdiği kısıtlı özgürlüğü kötüye kullandığı söylenemezdi fakat çiftçi, içinde bir yerlerde ejderhanın iplerini çözmenin tehlikeli olduğunu hissediyordu. Ancak bildiği başka bir şey daha vardı: Bazen hediyeler gelir, bazen de gider. Bazen de gitmelerine izin vermek gerekir. Ona hediye edilen komik

kırmızı ejderha kendisine bol bol yardım etmişti ve belki de bu kadarı yeterliydi. Ejderhanın uçup gitme vakti gelmişti. Bu nedenle bir sabah evinden çıktığında kapının önündeki tozun ortasında tırnak izlerini gördüğünde ve ejderhanın artık orada olmadığını anladığında çok şaşırمامıştı. Başını yukarı kaldırmış, gökyüzünde uzaklaşan ufak ve hafif kırmızı noktayı tam zamanında görmüştü. Elini kaldırmış ve selam vermişti ona. Bu sırada insanlara yardım eden küçük kırmızı ejderhanın haberi önce otların efendisi ihtiyar kadının hastaları, sonra da çiftçinin

tanıdıkları arasında yayılmaya başlamıştı. Haberlerin çok hızlı yolculuk etme ve önden gidip olacakları önceden hazırlama gibi bir alışkanlığı vardır. Sonuç olarak Min artık nerede ortaya çıksa itibarla karşılanmaya başlamıştı. Ona İyi Huylu Küçük Kırmızı Ejderha adını takmışlardı ve sırf lütufkâr varlığı için bile –çünkü zarar vermediklerinde ejderhalar tıpkı yeşim taşından balıklar gibi uğur getirirler– herkes onu çağırıyor, onu arıyordu. Her yerde, evde, tarlada onun için bir çanak pilavla tofu ve onu misafir etmek için bir yatak hazır bekliyordu. Çocuklar gülümseyerek ona minik ellerini uzatıyorlar, o da onları yaralamak yerine tıpkı küçük kelebekler gibi çevresinde dans etmelerine izin veriyor, kendini sakince okşatıyordu. Dilini ağzının içinde katlı tutuyor, onu artık kötülük yapmak için değil sadece çocukların yanaklarını yalayıp onları güldürmek, sadece güldürmek için kullanıyordu. Peki, mutlu muydu Min? Bir anlamda evet... Nezaket okulu yumuşatmıştı onu; fakat içinde eve dönmek, geriye dönmek için güçlü bir istek duyuyordu. Aslında mutlu değildi çünkü

imkânsızdı bu. Fakat belki de durum değışti-
rilebilir, işlerin daha iyi gitmesi sağlanabilir,
özür dilenebilirdi. Göğsünde sallanan yeşim
taşından balığın ağırlığı ona tüm bunların
yapılabileceğini, yaralayan ve kaba sözler
yerine barış ve refah getirebileceğini söylü-
yordu. Sadece seçim yapması yeterliydi. O da
yavaş yavaş seçim yapmayı öğrenmişti. Fa-
kat yine de yeterli olmayan bir şeyler vardı.

Dördüncü Bölüm

İşte burada Min karşılaşır son sınavla

Geriye yapılması gereken bir şey kalmıştı: Dönüşümünün nedeni olan Liu'nun ailesinin koruyucu ejderhası ile işleri yoluna koymak. Hayır, neden ejderha değil ta kendisiydi. Ejderha kendi üstüne düşeni yapmıştı diyebiliriz. Düşünüp taşınarak, kendini dinleyerek, partinin olduğu gün ejderhanın ona yönelttiği ateşli sözleri hatırlayarak, eski haline dönebilmesi için ona gidip özür dilemesi gerektiğini anlamıştı Min. Böylece köy köy gezerek iyilikler yapa yapa kanat darbelerini Liu'nun evine yöneltmiş ve doğum gününden tam bir gece önce orada olacak şekilde

ayarlamıştı kendini. Yorgun argın bir halde, aç mideyle Liu'nun kapısının önüne kıvrılmıştı. Liu ertesi gün şafak vakti gözünden daha uyku akarken okula gitmek için evden çıktığı sırada bulmuştu onu. Hatta ejderhaya takılmış, istemeden karnına bir tekme atmıştı. Min yerinden fırlayıp saldırmaya hazır hemen dört ayak üstünde durmuştu. Sonra kim olduğunu görmüş ve burnunu pençeleri arasına indirmişti.

"Ah sensin!" demişti Liu. "Seni bekliyordum aslında. Bir çocuğu uzun zamandır görmeyince ne denirdi? Ne kadar gelişmişsin ne kadar büyümüşsün, denirdi değil mi? Eh, ben sana bunu diyemiyorum. Bana geçen yıllar aynı görünüyorsun, hatta biraz çökmüşsün."

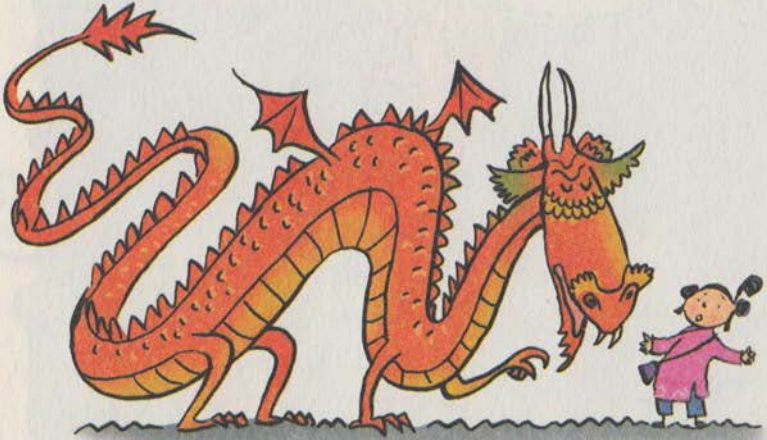
Görünüşe bakılırsa Liu ne sevimli ne de nazik olmaya çalışıyordu. Fakat anlamaya çalışmak gerek onu. Ejderha olsun olmasın, Min onun için hâlâ kendisini hedef alıp sözleriyle incitip eğlenen o çocuktan ve aşağılamalarını hemen hatırlamıştı, unutamıyordu bir türlü onları. Her neyse tam o sırada Liu'nun evinin koruyucu ejderhası çıkmıştı ortaya. Min'in tıpatıp aynısıydı ve fakat tam

üç katı büyüktü ondan. İlk iş olarak tıpkı sinirli kediler gibi hırlamıştı Liu'ya.

"Senden utanıyorum küçük Liu. Çünkü bunca zamandır keskin sözlerin, karşındakini yaraladığını öğrenmiş olman gerekirdi. Üstelik onları kullanmanın şimdi hiç sırası değil. Ses tonunu değiştirmeni tavsiye ederim sana. Nasıl ki geçmişte küstah ve zalim bir çocuğu cezalandırdıysam seni de her zaman cezalandırabilirim. Bunun için her türlü hakkım var."

Liu kıpkırmızı olmuş, dudağını ısırarak başını önüne eğmişti. Doğruydu, düşünmeden konuşmuştu, sinirinin kendisini ele

geçirmesine izin vermişti, ağzından çıkanlar çirkin ve pisti. Sözcükler böyledir işte, bir kere havaya dağıldılar mı geri alamazsın onları. O sözcükler de iki çocuğun arasında havada asılı kalmıştı. Onları telaffuz ettiği için utandırıyordu Liu'yu. Min'e dönecek olursak onun başı hâlâ pençelerinin arasındaydı. Gücenmişti, yaralanmıştı ve ona öyle geliyordu ki gerçekleşmesini öyle çok istediği şeylerden hiçbiri gerçekleşmiyordu. Ejderha, bir yılın ardından her şeyin değişebileceğini söylememiş miydi? Öyle demişti değil mi? Yoksa farklı mıydı sözleri? Sonuç olarak kırmızı pulların sırtından düşmesi için onuncu yaş gününde güneşin doğmasının yeterli olacağını ummuştu; oysa şu şapşal istiridyenin hakaretlerine katlanmak için orada öyle duruyordu. Bu defa dudaklarını ısıran Min'di, ejderha Min... Oysa bu sözleri sadece aklından geçirmiş, kelimelere dökmemişti bile. Böyle olunca geriye dönmek, eskisi gibi davranmak ne kolaydı... Oysa ne kadar zordu kendini kontrol etmek. Min, nezaketin yorucu olduğunu, ardı arkası gelmeyen bir idman gerektirdiğini o an anlamıştı.

Ejderha, Min'in aklından geçenleri hissetiyse de hiçbir şey yokmuş gibi davranmıştı; oysa minik canavarın yere dikilmiş gözlerle, sanki özür dilermiş gibi mütevazı bir davranış içinde olduğunu fark etmişti. O uzun yıl içinde neler olduğunu pekâlâ biliyordu. Kendisi gibi ejderha olan kanatlı habercileri tüm ülkeye dağılmışlar ve olanları anlatmışlardı ona. Ejderha, Min'in değiştiğini biliyordu. Onu yeniden çocuğa dönüştürmeyi aklına iyice koymuştu. Sadece beklediği tek bir şey vardı, tek bir şey... O da gerçekleşmediği için minik ejderhaya şöyle bir öneride bulunmuştu:

"Liu tarafından affedilmen," diye başlamıştı sözlerine, "ve geçmişin geçmişte kalması için ona bir hediye vermek gerektiğini düşünüyorum. Bugünün *senin* doğum günün olduğu doğru; fakat tam da bu yüzden *senin* tarafından gelen hediyeğin yeri bir başka olacaktır."

Eski Min, bu noktada ayaklarını yere vurur bağırp çağırarak karşı çıkar ve hatta bir miktar da yerlerde yuvarlanıp, *kendi* doğum günü olduğu için bütün hediyelerin onun olması gerektiğini haykırırdı. Yeni Min, ejder-

haya kara gözleriyle bakmakla yetinmiş ve pençelerinden biriyle boynunda taşıdığı yeşim taşından ufak balığın asılı olduğu mavi ipi tutmuştu. Sahip olduğu tek şey oydu, dolayısıyla sadece onu hediye edebilirdi. Ejderha onu durdurduğunda tam da kolyenin ipini kesmek üzereydi:

“Bu kadarı yeter. Bu zorlu yılda seni seven birinin varlığını hatırlatarak sana yarenlik eden sahip olduğun tek şeyden vazgeçmek üzereydin. Yeşim taşından balığını Liu'ya hediye etmene gerek yok, bunu düşünmen yeterli benim için. Şimdi git. Eminim seni evde bekliyorlardır.”

Min tam uçmaya yeltenmişti ki bir an tereddüt etti. Kendinden emin değildi ve gözleriyle sorduğu soruyla ejderhanın gözlerinin içine baktı.

"Ah, evet şu pul meselesi," demişti ejderha neredeyse dalgınlıkla. "Diyelim ki bu da son sınavın... Eve daha önceki halinle değil şimdi olduğun gibi dönmelisin. Bakalım neler olacak?"

Beşinci Bölüm

İşte burada Min,
ardına bakmadan
döner evine

Min boyun eğmiş ve arkasına bakmadan uçup gitmişti. İşte şimdi en zor kısım gelip çatmıştı. Ejderha tarafından verilen bu ek ceza gerçekten de acımasızdı; fakat hükmeden oydu ve bu konuda Min'in yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ona düşen ailesinin karşısına hâlâ küçük kırmızı ejderha görünümünde çıkmaktı. Evde annesi, babası ve anneannesi hıçkırıklar arasında orada olmayan bir çocuğun doğum gününü kutluyorlardı. "Ne acayip çocuk şu benim Min'im," diyordu babası.

"Dili uzundur biraz; ama sevimlidir," diye ekliyordu anneanesi. "Dili uzun mu? Şakacı diyelim istersen. Nasıl da özledim onu," diyordu annesi.

Çocuklarının kabahatlerini en son annelerle babalar görür. Bu kabahatleri görseler bile hep biraz daha farklı, biraz daha kabul görecektir, biraz daha hoş görülecek bir şeyler bulup anlatırlar. Min'in ebeveynleri olarak, ne de olsa küçük kız bu huyları birinden almış olmalıydı, aralarına bir ejderhanın inmek üzere olduğunu gördüklerinde önce korkuyla sarsılmışlar, hemen ardından katıksız bir vahşetle:

"Bir sopa kap! Döv onu, kovsana! Mızraklı muhafızları çağır, kurtulun şu iğrenç hayvandan!"

Böylece yardım bekleyişiyle sığınağa girmek için geri çekilmişlerdi. Sadece anneane olduğu yerde kalmış şöyle fısıldamıştı:

"Neden bu kadar gürültü çıkartıyorsunuz? Yalnızca ürkmüş minik bir ejderha olduğunu görmüyor musunuz? Hem sonra... Ah! Balık... O balık! Görüyor musunuz o balığı?"

Bir yıldan biraz daha önce, kızın ailesiyle kutladığı son doğum gününde Min'e hediye ettiği yeşim taşından balığı tanıyivermişti. Mavi ipekten yapılma ip solmuş ve biraz aşınmıştı; fakat güzelim biçimli balığı karıştırmaya imkân yoktu. Titreyen elleriyle onu göstererek, "Bakın... Bakın..." demişti. Sonunda Min'in annesi ile babası ellerini yüzlerine siper etmeyi, yardım çağırmayı bırakıp onu dinleyip ona bakarak durumu anlamışlardı. Suspuz olmuş, öylece kalakalmışlardı. Kızınız uzun bir süre ortadan kaybolursa ve geriye bir ejderha olarak dönse sizin ne yapacağınızı görmek isterdim doğrusu. Oysa her zaman doğru sözlerle doğru davranışları bulmayı bilen anneanne ona yaklaşip başını okşamış ve şöyle fısıldamıştı:

"Zavallı küçüğüm, kim bilir neler geçti başından? Ama şimdi evdesin, aramızdasın ve nasıl görüldüğün hiç önemli değil. Benim için sen her zaman küçük Min'sin. Tatlı demek isterdim, iyi ve nazik demek isterdim; ama diyemiyorum. Bu nedenle sadece Min diyorum. Çok beklediğimiz ve olduğun gibi kabul ettiğimiz bizim Min'imiz..."

Bu sözleri duyan Min hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başlamıştı. Parlak ufacık gözyaşları kara gözlerinden süzülüp pullarına takılıyordu. Çok geçmeden parıl parıl boncuklarla kaplanıvermişti Min, tıpkı onunla birlikte hareket edip nefes alan parlak bir pelerin giymiş gibiydi. Onu derinlemesine ıslatan acıdan bir pelerin gibi... Min burnuyla annesinin ona uzanmış ellerine ufak bir darbe vurmuş, kendi içinde eridiğini hissetmişti. Döktüğü suçluluk gözyaşlarıyla aşınan pullu manto yavaş yavaş erimeye başlamış ve altından her zaman olduğu çocuk baş vermişti.

Daha doğrusu tam da o çocuk değildi çünkü büyümüş ve içi tamamıyla değişmişti. Min anneannesinin kollarına atılmıştı ve uzun uzadıya ağlaşıp gülüşmüşlerdi. Az sonra sıra annesiyle babasına gelecekti ama daha vardı ona çünkü onlar kendi kızları olmasına rağmen onu kovalamaya çalışmışlar oysa anneanesi pulların altını görmeyi bilmişti. Cezalı olduğu ve birçok şey öğrendiği o uzun yıl boyunca ona arkadaşlık eden, tıpkı anneanesi gibi ona göz kulak olan –belki de gerçekten öyle olmuştu– sonunda da kalbi yerinden kopacak gibi olsa da değiştiğini göstermek için onu hediye etme imkânı veren yeşim taşından balığa da teşekkür etmek gerek tabii...

Bitiş

Böylece Min uzun bir cezanın ardından nezaket kazanarak geri dönmüştü çocuk hayatına. O günden sonra herkesle iyi geçindiğini söylemek ne güzel olurdu; fakat doğru değildi bu. Çünkü hepimiz yanlış olduklarını bile bile aynı hataları yeniden yapma eğilimindeyizdir. Yine de onun özellikle kaba ve acımasız olmayan, sözlerini kontrol etmeyi daha çok öğrenen, tebessümler hediye eden, diğeri için bir şeyler yapan normal bir çocuk olduğunu söyleyebiliriz. O ve Liu'nun çok iyi arkadaş olduklarını söylemek güzel olurdu; fakat böyle değil durum. Çünkü onları ayıran büyük bir acı vardı ortada. Önce uzun süre Liu çekmişti bu acıyı, sonra da ejderha olduğu yıl Min yaşamıştı. Birbirlerini

idare ediyorlardı diyebiliriz. Kimi zaman ne birbirlerinin üzerine fazla düşerek ne de birbirlerinden nefret ederek gevezelik ediyorlar, kimi zaman birlikte oynuyorlardı.

Dünyada birçok insanın başına geldiği üzere herkesi sevmek mümkün değildir, hoşumuza gitmeyenlerin sayısı daha çoktur hatta. Biz de herkesin hoşuna gidemeyiz. Normaldir bu. Fakat her birimizin göstereceği birazcık nezaket sayesinde her şey hep biraz daha basit bir hal alır. Böylece birlikte yaşayabilir, birlikte gelişebilir ve birbirimize saygı gösterebiliriz.

